

Arrest

nr. 259 395 van 16 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BURNET
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest met nummer 249.264 van de Raad van State van 16 december 2020 waarbij het arrest met nummer 209.727 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 september 2018 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERSCHUEREN, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Nadat eerdere aanvragen van 14 oktober 2015, 11 augustus 2016 en 9 maart 2017 werden verworpen, dient de verzoekster, die de Marokkaanse nationaliteit heeft, op 17 oktober 2017 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische moeder.

Op 12 april 2018 wordt inzake deze vierde aanvraag beslist tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.10.2017 werd ingediend door:

Naam: O.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1965

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 17.10.2017, in haar hoedanigheid van dochter van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3', van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Uit de aanvraag blijkt dat betrokkene als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd gedaan, de volgende documenten heeft voorgelegd:

- Document 'Maandbedrag van uw pensioen' Federale Pensioendienst dd. 20.09.2017 met bijhorende berekening van het bedrag dat haar verschuldigd is vanaf september 2017

- Document 'Aanvraag Tegemoetkoming Hulp aan Bejaarden (THAB): Beslissing' van de De Voorzorg Zorgkas dd. 29.11.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een aanvraag tot tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden indiende op 14.09.2017-en récht heeft op deze tegemoetkoming en zij 325 euro per maand zal ontvangen, Berekening van de tegemoetkoming met ingang op 01.10.2017

Bijhorende rekeninguittreksels Pensioendienst IGO (1083,28 euro) en THAB (130 euro)

Betrokkene heeft bij haar aanvraag geen andere bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon neergelegd.

Er dient opgemerkt te worden dat de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft een systeem dat niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd wordt. Dit wordt ondersteund door artikel 2,1°, e, van de wet van 11 april 1995 'tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde', waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "Financiële maatschappelijke dienstverlening".

Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet. De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7,1, c, van richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zondereen beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand bedekking heeft op "bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen" en dat "het begrip 'sociale bijstand' in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten" (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49) (RvS nr. 232.848 van 10 november 2015).

Het voorgaande in acht genomen en vermits de IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening" valt, wordt het IGO bedrag dat de referentiepersoon maandelijks ontvangt van de Federale Pensioendienst niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. (Arrest RvV nr. 194 176 van 25 oktober 2017)

Ook de beperkte tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (THAB) die de referentiepersoon maandelijks ontvangt wordt niet in overweging genomen omdat het tevens valt onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening".

Deze vaststellingen impliceren de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in hoofde van de Belgische onderdaan.

Aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen, dringt een behoeftanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden

en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

Op 17 oktober 2018 dient de verzoekster een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar Belgische moeder.

Op 12 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie inzake deze vijfde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 224 066 van 17 juli 2019.

Op 14 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een nieuwe beslissing inzake verzoeksters vijfde aanvraag. Opnieuw wordt besloten tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 14 februari 2020 dient de verzoekster een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, nogmaals in functie van haar Belgische moeder.

Op 6 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie inzake deze zesde aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Ook tegen deze beslissing wordt door de verzoekster geen beroep ingediend.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij de gevraagde nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen vernietiging van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 9 juni 2021 aan de beide partijen, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, de volgende vraag werd gesteld: *“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging”*.

De verzoekster heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. De verweerder heeft echter wel een aantal stukken overgemaakt in antwoord op de voormelde beschikking. Uit deze stukken blijkt dat de verzoekster, na de kennisname van de bestreden beslissing, nogmaals twee aanvragen heeft ingediend om een verblijfsrecht te bekomen in functie van haar Belgische moeder en dat deze beide recentere aanvragen werden geweigerd. De meest recente aanvraag werd ingediend op 14 februari 2020 en werd op 6 augustus 2020 geweigerd met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 7 augustus 2020 en hiertegen werd bij de Raad geen beroep ingesteld. De verzoekster berustte aldus in de weigering van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische moeder.

De voormelde gegevens worden ter terechtzitting voorgelegd aan de advocaat van de verzoekster en aan deze wordt advocaat uitdrukkelijk gevraagd om, in het licht van deze nieuwe gegevens, het actueel belang bij het voorliggende beroep toe te lichten. De advocaat van de verzoekster repliceert hierop door zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad wijst erop dat de meer recente weigering van verblijf als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, net zoals dit het geval is in de thans bestreden beslissing, is gemotiveerd door de vaststelling dat de voorgelegde inkomsten uit IGO en THAB niet in aanmerking kunnen worden genomen als bestaansmiddelen zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekster diende geen beroep in tegen deze recente weigeringsbeslissing en zij berust aldus in de weigeringsmotieven die ook de thans bestreden beslissing schragen. Met de meest recente weigeringsbeslissing, dit is de bijlage 20 van 6 augustus 2020, werd vastgesteld dat de verzoekster niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste die wettelijk is voorzien teneinde het verblijfsrecht te kunnen doen gelden. Deze beslissing is definitief in het rechtsverkeer. De verzoekster kan thans aldus geen voordeel meer halen bij de eventuele vernietiging van de eerdere weigeringsbeslissing. Aangezien bovendien dezelfde weigeringsmotieven werden gehanteerd en de verzoekster hierin heeft berust, dient ook een gebrek aan subjectief belang bij het voorliggende beroep te worden vastgesteld.

Nogmaals wordt benadrukt dat het procesbelang waarvan de verzoekster blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dat dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die het belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoekende partij verplicht medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gelet op het verzuim van de verzoekster om het actueel procesbelang concreet toe te lichten, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het door haar ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). De verzoekster moet de gevolgen van haar gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Ter terechtzitting wordt op geen enkele wijze aangegeven wat het actueel belang zou zijn bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het de verzoekster

toekomst, wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoekster in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). De verzoekster maakt niet duidelijk welk haar belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep. Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Het beroep is derhalve niet-ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE